

вимагаються для надання адміністративних послуг; впровадження нових організаційних форм надання адміністративних послуг; постійний моніторинг якості надання таких послуг.

Спинимось на характеристиці окремих принципів надання адміністративних послуг поліцією України щодо визначення їх сутності та змісту.

У Законі України «Про адміністративні послуги» принцип законності найбільш чітко виражено у ст. 5 (Основні вимоги до регулювання надання адміністративних послуг), за якою виключно законами встановлюються підстави для одержання такої послуги; суб'єкт надання послуг та відповідні його повноваження; перелік та вимоги до документів для отримання послуги; платність або безоплатність послуги; граничний строк надання; перелік підстав для відмови у наданні адміністративної послуги та ін.[2].

Оперативність означає, що справу має бути вирішено якомога швидше, незважаючи на офіційно відведений на це строк. Тобто цей принцип засуджує практику штучного й невмотивованого зволікання із прийняттям рішення у справі – до останнього дня.

Вимога своєчасності акцентує на тому, що справу має бути вирішено у передбачений законодавством строк, при цьому у період до настання обставин, коли втрачається сенс в отриманні суб'єктом звернення відповідної послуги [3].

Отже, тільки надаючи якісні послуги, можна сформувати позитивний імідж поліції, який залежить від багатьох чинників, насамперед від бажанням персоналу ОВС України вдосконалюватися, підвищувати рівень довіри громадян до поліції.

Список використаних джерел

- 1.Басов А.В. /Теорія та практика забезпечення якісного управління у сфері діяльності органів внутрішніх справ – К.: ДНДІ МВС України, 2009.
- 2.Науково-практичний коментар до Закону України «Про адміністративні послуги» / За заг. Ред.. В.П. Тимошука. – К.: 2013.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950.

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ДІЛЬНИЧНОГО ОФЦЕРА ПОЛІЦІЇ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

В. О. Басс, кандидат юридичних наук, доцент,

Дільничний офіцер - це посадова особа органу поліції, на яку покладено виконання завдань служби дільничних офіцерів та яку наділено повноваженнями відповідно до законодавства.

Наказом МВС України № 550 від 11.11.2010 закріплено правовий статус дільничного та його основні права і обов'язки [1]. При цьому законодавець не вніс жодних змін та доповнень у цей підзаконний нормативно-правовий акт, залишивши назву не існуючої служби «дільничного інспектора міліції». Даний наказ є основним в організації щоденної роботи на адміністративній дільниці, а тому, на практиці, дільничному офіцеру поліції доводиться вирішувати низку питань, пов'язаних з інформаційно-просвітницькою діяльністю у частині не відповідності чинного законодавства вимогам поліцейської реформи.

Разом з тим, у Законі України «Про Національну поліцію» взагалі не закріплено правового статусу такого суб'єкта.

Так, у статті 13 Закону України «Про Національну поліцію» визначено загальну систему поліції. У складі поліції функціонують: 1) кримінальна поліція; 2) патрульна поліція; 3) органи досудового розслідування; 4) поліція охорони; 5) спеціальна поліція та 6) поліція особливого призначення [2].

Однак, 08.04.2016 підписано наказ Національної поліції № 296, яким затверджено штат апарату Національної поліції. Цим наказом закріплено правовий статус дільничного офіцера поліції. Зокрема діяльність служби організовує управління превенції Департаменту превентивної діяльності [3].

У серпні 2016 року запропоновано проект Положення про службу дільничних офіцерів поліції в структурі Національної поліції України. У ньому закріплюються основні поняття, зокрема «публічний порядок», «публічна безпека», яких наразі не існує в жодному нормативно-правовому акті, тоді як основними завданнями Національної поліції є забезпечення публічної безпеки і порядку (стаття 2 Закону України «Про Національну поліцію»).

Запропоновано визначення превентивного обліку, превентивної роботи дільничного офіцера поліції, визначається, що таке «загальна превентивна робота», «індивідуальна превентивна робота» тощо. Крім того, буде закріплене оптимальне навантаження на одного дільничного офіцера поліції в місті – 7-12 тисяч населення (осіб), а в сільській місцевості один дільничний офіцер буде обслуговувати 7-8 тисяч.

Але цей документ не можна брати за основу у визначенні адміністративно-правового статусу дільничного офіцера поліції і

вважати легітимним, адже він не підписаний в установленому законом порядку і не затверджений Міністерством юстиції України.

Підбиваючи підсумок, констатуємо, що у наш час служба дільничних офіцерів поліції перебуває поза межами правового поля, тому є гостра потреба у прийнятті нового наказу, який би відповідав вимогами сучасності і статусу «нового типу офіцера», який служить суспільству на засадах партнерства.

Правом уживати заходів з подолання прогалин у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку наділений Департамент превентивної діяльності Національної поліції і зокрема, розділом IV. Права Департаменту, п 11 передбачено його право інформувати керівництво Національної поліції про необхідність ужиття заходів для внесення змін до законодавчих, нормативно-правових актів та інших документів, визнання їх такими, що втратили чинність, або скасування [4].

Список використаних джерел

1. Про затвердження положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України: [Електронний ресурс]- Режим доступу <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1219-10>.

2. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07. 2015 року.

3. Про затвердження штату апарату Національної поліції: наказ Національної поліції від 08.04.2016 року № 296.

4. Положення про Департамент превентивної діяльності Національної поліції України: наказ Національної поліції України від 27.11.2015 року № 123.

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ: ОЧІКУВАННЯ ТА ЗАКОНОДАВЧІ РЕЗУЛЬТАТИ РЕАЛІЗАЦІЇ

Ю.О. Данилевська, старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблемних питань правоохоронної діяльності
Донецького юридичного інституту МВС України

Схвалення розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 року № 1118-р Стратегії розвитку органів внутрішніх справ України (далі – Стратегія розвитку ОВС) принаймні формально закріпило на законодавчому рівні напрями подальшого реформування не тільки органів внутрішніх справ, а й у цілому Міністерства внутрішніх справ України. Саме формально, тому що аналіз законодавства, яке приймалося на виконання Стратегії розвитку ОВС, свідчить, що лише деякі цілі реформування, викладені в ній, можуть